

ESPERANTO-POST

MONATSSCHRIFT FÜR DIE ESPERANTO-FREUNDE IN DEUTSCHLAND

Sechster Jahrgang



Nr. 4 April 1953

For la timon! - Ekzameniĝu!

Oni nuntempe ne povas aserti, ke ni troviĝas en tre floranta epoko de nia movado; almenaŭ ĉi tie en Germanio ni estas — sincere dirite — en stato ... ni esprimu nin kiel eble plej singarde ... modesta. La disvastigado de nia lingvo kaj ideo ŝajnas kuŝi ĉefe sur la ŝultroj de la unuopaj grupoj, t. e. ties pli-malpli fervoraj anoj. Grandstila propagando de supre ne estas sentebla. Ne estas sufiĉa konsolo, kiam oni rigardas aliajn kulturajn kaj idealcelajn movadojn kaj ankaŭ tie povas kaj eĉ devas konstati certan stagnadon. La konkludo do nur povas esti, ke io nedifinebla, ia ŝajne nekaptibla faktoro, eble iu mikrobo aŭ bacilo nefavora al ideala celado, enmiksiĝis en nian atmosferon, en nian vivon.

Nu, ni scias, ke ankaŭ epidemioj pasas. Ni do ne tuj malesperu; certe venos pli bonaj tempoj kaj okazoj, kaj tiam nia movado ree ekfloros ankaŭ ĉe ni. Ĝi nepre ne pereos, ĉar pereu ĝi jam ne povas.

Sed la demando estas, kion ni, la simplaj gesamideanoj, faru dum tia periodo de stagnado. Aŭ ĉu ni neniam faru? Ŝajnas, ke multaj al tio inklinas pensante, ke tiu ne pekas, kiu nenion faras. Nu, tia pensado ne konvenas, eĉ ne decas al bona Zamenhofano, kiu ja spertis el la vivo de nia majstro, ke granda ideo kaj afero ne kreskas per simpla atendado aŭ, kiel ni diras Germane: per metado de la manoj sur la femurojn. Se ni ne povas efektiviĝi heroaĵojn, grandiozaĵojn — kaj kiu postulas tiajn de ni? — ni faru ion, kio utilos al ni kaj al nia movado, eĉ se ni ne tuj rimarkas tion. Guste en tempo de ekstera stagnado konvenas tion aranĝi; sed fine mi diru, ĉu ne? kio ĝi estas. La plej simpla afero: ni iru kaj anoncu nin al Esperanta ekzameno. Ho, mi nun bone povas imagi, ke tiu kaj tiu faras seniluziigitan mienon. Ekzameno? Kaj tion oni rekomendas al ni per tiom da antaŭparolaj vortoj?

Mi petas, ne juĝu malbone pri tio, kion vi ankoraŭ ne bone esploris. Ni volas nur iomete tuŝi la avantagojn, kiuj nepre ekestos, se multaj esperantistoj akiros ekzamen-diplomon. Unue, por fari bonan ekzamenon, oni devas nepre iom studi antaŭe. Tio rezultigas konsekvence multe pli bonan konon kaj scion de nia lingvo, de ĝia historio kaj ĝia literaturo. Due, oni povus en la grupoj fondi cirklojn da ekzamenotoj, kiuj kune preparus sin: do gajno por la grupa vivo. Trie, esperantisto, kiu pruvis sian konon antaŭ komisiono kaj ricevis sian diplomon, estas multe pli valora por la propagando, ĉar li mem estas



Foto: M. Porsche, Fieberbrunn

Zamenhof kaj la infanoj

Cu tio ne estas bela bildo ... tiuj ĉi du freŝaj ĉarmaj geknaboj ĉe la monumento de nia Majstro? Li, skulptita de profunde sentanta artisto en marmoro, ŝajnas ŝvebi jam en altaj sferoj, for de la tera pezeco, jam vidante alian landon, alian teron, kie regas harmonio, kie la homoj en konsento jam formas grandan rondon familian.

Intertempe sur la Tero ankaŭ la junularo, eĉ la knabaro, ekprenis la standardon kun la verda stelo. Ili alviciĝas al la aro de la pacaj batalantoj, kaj ni konfesas kun sekreta fiero: Tiu junularo estas nia espero.

La ĉi-supra bildo de Wörgl estu al ĉiuj geesperantistetoj en la tuta mondo forta instigo kaj vigliga inspiro: ni volas imiti tiun ĉarman paron, ankaŭ ni volas nin starigi, almenaŭ spirite, al la piedoj de nia Majstro kaj sub lian protekton! Ni volas juri al li fidele daŭrigi lian grandiozan laboron.

ĝis la bela sonĝo de l' homaro
por eterna ben' efektiviĝos!

LINGVO, LANGO, ŜIBOLETO

Babilajo de Max Butin

En Sudafriko indiĝenaj-nigrulaj triboj proteste ribelas kontraŭ la despotismo de blankhaŭta ŝtatestro kiu, flankelasantе la principojn de homaj rajtoj, skurge svingas la vipon super la kapoj de kompartindaj individuoj, kvazaŭ ili estus bovinoj. — Bovino! Jen la gvidvorto, iniciatanta la temon de la babilajo. Aliaj okupu sin pri politikaj aferoj!

Bovino estas tre utila mamulo, produktanta en sia interna laktofabriko nemalhaveblan nektaron porbestan kaj porhoman. Neniu ĝenas aŭ ŝokas la nomo de l' dukornulino. Tamen povas okazi, ke...

Ce la zulu-kafroj ekzistas kutimo, kiu rilatas ofte konstateblan malamikecon inter bopatrino kaj bofilino. La edziniginta juna virino zorgeme evitas apliki vorton, samsonan je nomo el la edza familio aŭ eĉ nur similan al ĝi. Tiu-kaze ŝi elektas alian. Eble ŝi havas bofraton kun la nomo Unkomo. Tiu nomo memorigas al la vorto „inkomo“, signifanta bovinon en la Zulu-lingvo. Pro tio ŝi ne plu uzas tiun vorton; ĝi ne plu ekzistas por ŝi, kaj ŝi inventas novan esprimon por „bovino“.

Ni renkontas tiun intencan ekstermon ankaŭ aliloke, ekz. en Hindujo, sur insuloj de Oceanio, ĉe indianoj ktp., kiam homo mortis. Oni timas la spiriton de l' mortinto kredante, ke ĝi aperos aŭ iel malutilos ĉe elparolo de la nomo de l' forpasinto. Tiu naturpopola kutimo transiris eĉ al kulturpopoloj: Grekoj ne kuraĝis elparoli la nomon de Hadeso, kaj hebreoj ne tiun de Dio. Kiel ni modernuloj kondutas? Kiu ne avertas

„pentri la diablon sur muro“ (Z)! Sed ne nur timo, respekto, malamo aŭ superstiĉo devigas „forgesi“ vorton. En la „Proverbaro“ de d-ro Zamenhof ni legas: „En dom' de pendigito pri ŝnuro ne parolu!“ Kiom da esprimoj estas forgesendaj en Anglujo kiuj ŝokus nejunan aŭdantinton, kiom da eŭfemismoj aplikendaj! Kiu riskus konversacii pri gamboj aŭ femuroj virinaj aŭ pri kalsonoj kaj subjupoj en ĉesto de „ladies“?

Per kelkaj vortoj ni tuŝis la parolevitandan, do la neelparoleblan en metafora senco. Fakte ekzistas vortoj kaj sonoj apenaŭ elparoleblaj de gentoj, kies parolorganoj ne estas adaptitaj al ĉioamplaksa sonformado. Tamen tiu fakto pli kaj pli forigas sekve de tio, ke la nuntempa mondtrafiko liberigis certgrade gentojn kaj tribojn el ilia izoleco. Ilia lango

„modifiĝis“ laŭ la postuloj de l' cirkonstancoj. — „Vasta“ estas nocio de relativaĵo, do io relativa kaj dependa de homa koncepto. (Mi parolis detale pri nocioj en mia disertajo „Lingvo kaj Homo“.) Tian relativecon pravas ajutaviadiloj (Düsenflugzeuge) transflugantaj la „vastan“ mondon, nian terglobon, en preskaŭ neimageble mallonga tempo. Ankaŭ la nocio de l' tempo estas relativaĵo. La terglobo „malgrandiĝis“ kaj la langoj t. e. la langaj kapabloj universaligis: alie

cernaj gepatroj, kiujn la unua „Maŭ-Maŭ“ de l' etulo entuziasmigas. — Kia mirindaĵo! — Oni ne plu memoras la teruran „Maŭ-Maŭ“-movadon en Afriko, pri kiu oni legis abomenindaĵojn kaj emociajn raportojn en la ĵurnalaro. Du silabetoj nur, sed kia diferenco de l' signifo! Ankaŭ en vortoj kaj sonoj kaŝiĝas relativeco.

Ekzistas popoloj, eĉ altkulturitaj, kiuj pli aŭ malpli balbutas, kiam ili paŝas sur tereno lingva, nepropria al la denaska kaj al ili fremda. Ni

memorigu pri la esploristo Cook, kiun la indiĝenoj de Tahiti, kie li albordegis, nomis Tuti. Misiistoj raportas, ke la kafroj transformas „apostolon“ en „umposile“ kaj la anglan vorton „priest“ (sacerdoto) en „umperisile“. Simile procedas la ĉinoj, kiujn misiistoj instruas pri Kristo, kiu fariĝas „Ki-li-si-tu“ en ilia buŝo. Ili ne kutimas paroli du konsonantojn sinsekve kaj enŝovas helpan vokalon. En ilia lingvo mankas la sono r, kiun oni forigas el fremdaj vortoj aŭ anstataŭigas per l. Inverse la antikvaj persoj ne uzis la literon l, kiun ili en radikoj nepersdevenaj aliigis en r. Pro tio ni diras „pipro“ kaj ne „pipro“, kiel ni devus diri, ĉar la vortdeveno estas sanskrita kaj ne latina. (latine: piper, greke: piperi.) Pipro estas unu el la plej malnovaj produktoj el Hindujo, kiun ni dankas al la persoj.

Ni vidis, ke origine sona universaleco ne ekzistas kaj ĝis nun ne ekzistas. Kiu perfekte parole kopias la arabajn guturalojn (velarajn) kaj kiu la klakmaĉan sonon de hotentota lingvo? Kompreneble ni esceptu profesiajn lingvistojn kaj multajn aliajn spertulojn. Sakso skribas p, sed elparolas ĝin b. Mi mem, aŭdis (dum la Esperanto-Kongreso en Dresden 1908): Ni nun iru al la boŝto kaj boste ni manĉu (manĝu) banon kaj bomojn. Por italo la franca „Monsieur“ estas „monsu“. Rusoj konas nur „Gete“ aŭ „Getje“ anstataŭ „Goethe“, ĉar la sono ö (ekz. en germana, dana, sveda, finna kaj hungara lingvoj) estas al ili nekonata. Same ili prononcas „Geine“ (Heine) kaj „Gamburg“ aŭ „Hamburg“ (Hamburg) pro manko de spirata h en ilia lingvo. La lango de neslavo preskaŭ rompiĝas, provante korekte elparoli la rusan aŭ polan t (la pola l kun streketo tra ĝi) kaj provante venki en la batalo kontraŭ konsonanta amasigo (c. z. s. rz. sz. cz ktp.). Nur nepolaj lingvo-virtuozoj senriske jongladas per la konsonantaj diabletoj.

Zur Erinnerung an den Schöpfer
der Esperantosprache, Dr. L. L. Zamenhof,
zum 17. April

ZU FRUH

Zu früh ist er
aus dieser Welt geschieden,
doch das, was wir
durch ihn geschaffen sehn,
sein Werk im Dienst
für Freundschaft und für Frieden,
wird weiterleben und nicht untergehn.
Kommt, schließt euch an
und strebt auf gleichen Wegen
dem so beglückend schönen Ziel entgegen.

Tro frue iris li de nia tero,
sed kion tiu geniulo kreis
por nia mondo, tio ne pereis
kaj ne pereos.
Portu kun fiero
la signon de l' esper',
la verdan stelon,
kaj sekvu same nian gloran celon.

Karl Vanselow

Esperanto nun ne estus proprajo de l' homaro, skriba kaj — tio tre gravas — ankaŭ buŝa. Ne plu okazas, ke ekz. anglo prononcas Esperantajn vortojn laŭ angla fonetiko. Siatempe nek angloj nek italoj kapablis korekte elparoli la vorton Volapük. La britoj diris Volapök kaj la italoj Volapuke. Tiu epoko pasis, kaj ni trovas tiajn kuriozaĵojn nur en la „kesto de l' forgeso“.

Kelkfoje la malfacileco en la prononcado estas nur ŝajna. Vidante slavajn vortojn kiel ekz. „srb“ aŭ „kri“ (talpo), neslavo skuas la kapon: li ne scias, ke parolante oni enŝovas la vokalon e, do serb, kert. Nu, ni ankaŭ povus skribi „srboj“, ĉar fakte la r formas la silabon; ĝi funkcias ĉi tie kiel vokalo kaj ne kiel konsonanto.

Ciu homo devas lerni paroli. Beban lingvon komprenas nur la kon-

Batalo kun po

De Hans Wingen
Köln

(Fino)

Gis nun ni ekkonis jenajn signifojn de po:

- (A) Po kvar knaboj ricevis tri pomojn (= ĉiu kvaro da knaboj ricevis...; „normala” po A; germane: je)
- (A') Li donis al ili po du pomojn (= ...al ĉiu el ili du pomojn; „resenda” po A; germane: je)
- (B) Li fumas cigarojn po 20 pfenigoj (germane: zu, à)
- (C) rapideco de 80 km po horo (aŭ: pohore; germane: je, sed ankaŭ aliaj prepozicioj estas uzataj, laŭ la kazo: in der Stunde, auf den Quadratentimeter, pro Kopf ktp.). — Ni ĝuste okupas nin pri la pruvo, ke tiu senco C ne estas identa kun la senco A aŭ B.

Preseraro: paĝo 26, unua kolono, lasta alineajo: ... ne ĉiam estas klare, kien ĝi resendas.

Do ankaŭ la esprimo „80 km po horo” (sen la vorto „en”) devas esti sensencaĵo, ankaŭ se oni allasas la sencan prepozicion (B) por la vorto po: ĉar tiun prepozicion sencan oni povas ja dismeti en „en + po (A)”.

Kompreneble la esprimo C ankaŭ ne estas klarigebla per la signifo A de po; kontraŭe, se oni volas uzi po A, oni devas ĝin esprimi jene: „po 80 km en (ĉiu) horo”; do la po staras antaŭ „80 km”, ne antaŭ „horo”!

Do laŭ la signifoj, kiujn po havas en PV, la esprimo C ne estas pravigebla. Ankaŭ Z. rekte malaprobis ĝin (L. n-ro 72). Same nepravigeblaj estas pluraj el la vortkunmetoj en PV sub II (de popeca ĝis ponumera, inkluzive de tiuj du) ⁹.

Kaj tamen! Ili estas ja uzataj. Ne gravas, ke la uzantoj tute ne konscias, ke tiu senco de po estas alia ol A kaj B; ke eĉ PV diras sub po II (kunmetaĵoj): „... havanta la saman disdividan kaj ripetitan signifon” (kiel antaŭe), dum ke pluraj ekzemploj sekvantaj havas signifon fakte alian: posekunda rapideco ja enhavas po en la senco C! — Ĉiukaze po estas uzata en la senco C, ĉu nekonscie aŭ ne: tion oni devas konsideri. Cetere, ĝi estas uzata en tiu senco eĉ en la Enciklopedia Vortaro de Wüster, kaj rilate tiun verkon verŝajne ja neniu volas paroli pri apliko nekonscia. Po mem tie ne estas trovebla, ĉar la vortaro bedaŭrindege eliris nur ĝis la litero K. Sed en la aperintaj partoj oni trovas ekzemplojn laŭ nia modelo C: kilogramo po kvadrata centimetro, popeca (pago) = Stücklohn k.a.; kaj tiujn ekzemplojn la vortaro ne malaprobas (por indiki tion ekzistas specialaj signoj). En la Maŝinfaka Vortaro de la sama aŭtoro: premo po unuo de arco, helicerroj po colo k. a.

Uzata tiu senco de po do estas, kvankam ĝi ne estas registrita en PV. Ĉu oni do alprenu ĝin ĝenerale? Ke mi ne sentas min aŭtoritata, mi jam diris; sed se oni demandas min pri mia persona opinio: mi ne estas tre favora al akceptado de po C. En

⁹ La malkorekteco ne estas tute certa por tiuj vortoj, kiuj en PV sub II staras izolitaj; ekz-e pohore estas tute korekta en jena frazo: la volontulo laboras en nia fabriko pohore (= po horon aŭ po horojn, t. e.: ĉiufoje nur horon resp. horojn). Sed tiuj kombinaĵoj de po + mezurunuo staras en PV ĉiuj kune; tial oni devas forte supozi, ke po en ili havu la signifon C! — Klarigi ekz-e posemajne per „en po unu semajno” (Göhl!) estas neeble, se po havu la sencan A kaj posemajne signifon: „en ĉiu semajno”; tion ni vidis supre ĉe la traktado de la esprimo C.

la germana lingvo, fakte, je havas ja la samajn signifojn kiel po A kaj C: km je Stunde; je Kind wurden 2 Äpfel ausgegeben (ankaŭ tio estas ekzemplo por C! Germana esperantisto senhezite tradukus ĝin per „po infano estis disdonataj du pomoj”). En la franca lingvo „à” havas la sencan de po B kaj ofte ankaŭ po C: deux cigares à 20 fr (B); 50 km à l'heure (C). Sed po C ne ĉiam estas esprimebla franclingve per à, ekz-e oni devus diri: „à chaque (= ĉiu!) enfant on a donné 2 pommes”. Fine, la angla lingvo esprimas la signifojn A, B, C de po per tre malsamaj kaj variaj metodoj: por „60 mejloj po horo” oni hodiaŭ trovas plej ofte „60 miles per hour”. Pri aliaj lingvoj eble povas raportiti kelkaj fakuloj. — Ŝajnas al mi dube, ĉu tiuj diversaj metodoj en naciaj lingvoj apogas la signifon C de po. — Plue oni konsideru: se oni atribuas al po ankaŭ la signifon C, oni povas traduki la frazon „die Zeitung kostet 5,20 DM den Monat” (oder: je Monat) per po A jene: ... kostas po 5,20 markojn en monato; sed per po C jene: ... kostas 5,20 markojn po monato. Tio ŝajnas al mi tro konfuza, ol ke oni povus ĝin akcepti ¹⁰. — Resume ŝajnas al mi, ke la sencoj A kaj B de po kaŭzas jam sufiĉe da bruoj; ĝi ne malpliigos, se oni donos al po krome la signifon C.

Cio ĉi estas facile evitebla, se oni diras laŭlogike kaj laŭ la rekomendo de Z.: „kilometroj en horo, kilogramoj sur kvadrata centimetro” ktp. Aŭ, por unueigi la aferon, oni povus konsideri, ke tiuj esprimoj estas matematikaj kaj skribataj mallonge: km/h, kg/qcm. Tiun signifon / oni ja prononcas „divitite per” en ĉiuj kazoj. Tio estus unueca solvo, sed iom longa. Ĉu oni ne povus mallongigi tiun esprimon al nura „per” kaj prononci ekz-e 8:4=2 „ok per kvar estas du”? Se oni akceptus tiun proponon, oni povus legi unuece: kilometroj per horo, kilogramoj per kvadrata centimetro ktp. Iun mallongan esprimon por la dividado oni ja sen tio bezonas, almenaŭ en matematikaj kaj natursciencaj rondoj. Wüster indikas sub „dividi”, ke oni prononcas /: „sur” (ok sur kvar estas du); sed mi neniam aŭdis tion; verŝajne ĉar oni en la normala grupa vivo neniam divi-

¹⁰ Malgranda ebleco de miskompreno ekzistas ankaŭ ĉe la transkalkulado al aliaj unuoj: „10 km po horo estas la sama kiel 10 000 m po 60 minutoj”; la duan po oni eble povus interpreti kvazaŭ ĝi estus po B kaj kvazaŭ oni nun devus multipliki (anstataŭ dividi!).

das, sed nur (maksimume) adicias (nome grupkotizojn). Ĉiukaze, la uzado de „sur” por tiu celo ne ekradikas, kaj la vojo estas libera por proponoj; pli ol propono mia supra instigo ne volas esti. En pli malfacilaj kazoj ankaŭ ĝi facile fariĝas konfuza: je Kind wurden zwei Äpfel ausgegeben = per infano... — neeble! (Sed oni ankaŭ devas demandi sin, ĉu „po” en tiu kazo efektive taŭgas!) — La ĉefajo estas, ke oni vidas la rifojn de la diversaj esprimmanieroj kaj tiel povas pripensi antaŭ decidiĝo.

Kompreneble ĉiu nun diros al si: Oni ja ne povas prezenti la suprajn pripensojn al la lernanto, precipe ne ĉe tiel relative neofta vorto. Kiujn regulojn oni do donu por la praktika uzado de po? Oni miros: ili estas pli facilaj ol oni atendas, almenaŭ por germanoj. Ĉar oni, kiel dirite, povas havi diversajn starpunktojn pri la adverbeco aŭ prepozicieco de po A, kaj pri la uzado de po C, mi ĉi tie donos la regulojn laŭ mia starpunkto, kiaj ili estas formulitaj en la libro „Post la kurso” (paĝo 77):

Prepozicio po:

po = 1. deutsches je (vor Zahlwörtern) po du lernantoj uzis unu libron. Oni donis al la infanoj po 5 pomoj. Antaŭ po du seĝoj staris tablo. — pogrande im großen, en gros; pomalgrande = en detail; pogute tropfenweise.

2. à, zu, das Stück: Li aĉetis 5 cigaredojn po 10 pfenigoj. Si ricevis 8 lecionojn po 3 markoj.

Anmerkung: Ausdrücke wie „je Stunde, je Pfund, je Stück“ bedeuten eigentlich „in der Stunde, für das Pfund“ usw. Man übersetze daher „60 km je Stunde“ sinnrichtig durch „60 kilometroj en (ĉiu) horo“. Si pagis 50 pfenigojn por (ĉiu) funto.

(Aldono: Ĉi tien apartenas ankaŭ la frazo „je Kind wurden zwei Äpfel ausgegeben”, ĉar tio signifas: für jedes Kind, auf das Kind ... do: por ĉiu infano estis disdonataj du pomoj.)

Kaj la kazojn plursencajn? Oni ne traktu ilin speciale; gramatike ili ja estas korektaj! Krome ili estas tre, tre maloftaj; kaj ankaŭ en multaj aliaj punktoj oni devas lasi la ekkonan de plursencaj kazoj al la uzanto mem de la lingvo.

Danaj karavanoj en Germanujo

27. 6.—1. 7. 1955 dana karavano de s-ro Friis vizitos Harzmontaron kaj loĝos en naturamika domo en Bündheim-Harzburg Gvidanto H. Müller, Lehrte. Kiuj germanaj esperantistoj vizitos ilin?

2. 7. — 10. 7. dana komerca lernejo loĝas en la sama hejmo. Ankaŭ ĉi-foje estos gvidanto H. Müller, Lehrte.

27. 7.—4. 8. 1955 alia dana karavano de s-ro Friis sub gvidado de Müller, Lehrte, vizitos Rhein-, Mosel- kaj Nahe-valojn.

Ĉiuj germanaj esperantistoj estas invitataj viziti la internacian feriosemajnon en Helsingör, norde de Kopenhago, 18. 7. — 25. 7. 1955.

Raporto de Germana Esperanto-Junularo pri la laborperiodo 1952/53

La laborperiodo 1952/53 de Germana Esperanto-Junularo komenciĝis ŝajne sub malbona stelo, post kiam la jarkunveno en Ratingen estis malbone vizitita kaj ne sukcesis elekti novan estraron kaj aranĝi diversajn aliajn gravajn aferojn. Tamen montriĝis poste ke la estraro, iom hazarde kunmetita per referendumo, bone kun- kaj eklaboris kaj entrepreneme efektivigis diversajn gravajn planojn. Kiel celon ni antaŭmetis al ni sisteme la internan konstruadon kaj plifortigon de GEJ, post kiam dum la antaŭa periodo Michel Schmidt estis ĉefe zorginta pri la ekstera organizo, pri la ekkontakto kaj konatigo de GEJ kun oficialaj instancoj.

Kiaj unuopaj laboroj do nun estis faritaj dum la pasinta jaro? Mi citu ilin koncize: Orienthelpo — Ortenberg — Kantaro — Interŝanĝservo — Lingva Konkurso — Diskutadoj en „Esperanto-Post“ — Disaŭdigoj en radio — Intertraktadoj kun la Germana Junulgasteja Asocio.

Pleje, laŭ mia opinio, GEJ rajtas fieri pri la efiko de la ekkontakto kaj de la pakajsendado al niaj orientgermanaj junaj gekamaradoj okaze de Kristnasko; kvankam tio eble unuavide ne ŝajnas esti tasko de GEJ, mi tamen kredas, ke ankaŭ tio apartenas al nia laborkampo kaj estas ĉefe nia homa devo; ĉar antaŭ ol ni volas plekti interligojn al fremdaj popoloj, ni faru la saman en la propra popolo. La rezulto pravigis nin: La respondoj ricevitaj estis kelkfoje vere kortuŝaj kaj la ĝojo nepriskribeble granda pri la fakto, ke ni ne tute forgesis ilin malantaŭ la fera kurteno; tio montriĝis en preskaŭ ĉiu letero. Oni rimarkis, ke niaj sveltzonaj gekamaradoj misis kaj sopiris al la spirita kontakto kun ni. Ĉi tiu akciono okaze de Kristnasko ne restu unusola; ni tiel daŭrigu la tutan jaron. Eble troviĝos kelkaj helpemaj grupoj, kiuj travigis kvazaŭ „baptopatrecon“ pri po unu junul(in)o kaj spirite kaj materie iom subtenos lin. La grupo Friedberg tiurilate jam donis bonan ekzemplon.

En Ortenberg GEJ aranĝis inter la 26. 12. 52 — 1. 1. 53 internacian labor-konferencon por esperantistaj gejunuloj, kiun ĉeestis partoprenantoj el Francujo, Svislando, Italujo kaj Germanujo. La celo estis peri al niaj membroj ioman scion ankaŭ pri ŝtatecivitanaĵ problemoj. Okazis referaĵoj kaj diskutoj pri: „La svisa demokratio kaj la partopreno de la svisa civitano al la komunuma kaj ŝtata vivo“ (dro Bauer, redaktoro ĉe radio Bern); „Ekonomiaĵ kaj socialaj problemoj de eŭropa unuigo“; „Helpo al la junularo kaj la batalo kontraŭ filiteraturo kaj -filmoj“; „Francaj lernejaĵ sistemoj kaj instruaj metodoj“; „Esperanto kaj ĝia ebla uzado en eŭropaj instancoj, precipe rilate al eventuala eŭropa armeo“. Detalan raporton pri tiu konferenco, kiu trovis tre bonan eĥon en la publiko, ni sendis krom al nia membraro al ĉiuj oficialaj instancoj en Germanujo, kiuj okupiĝas pri junularaj aferoj, al la radiostacioj ktp. I. a. respondis la hesslanda ministro por internaj aferoj: „...daß es sich bei der Esperantobewegung um ein dringliches Anliegen handelt, ist mir angesichts des Zieles einer europäischen Einigung und einer echten Völkerverständigung seit längerer Zeit klar. Soweit es in meinen

Kräften steht, werde ich gerne die Anliegen der DEJ fördern. Dankbar wäre ich Ihnen, wenn Sie mir gelegentlich wieder solche Berichte über die Tätigkeit der DEJ zusenden würden...“. Salutleteroj alvenis de kelkaj esperantistaj politikistoj, i. a. de la nederlanda ĉefministro, sro Drees. Estas dezirinde, ke GEJ estonte pli ofte aranĝu similajn kunvenojn, kiuj pruvas al la publiko la taŭgecon de Esperanto por la diversaj kampoj, instigas la gejunulojn al konversacio esperantlingva ankaŭ pri neĉiutagaĵoj, tiel plialtigante la lingvan nivelon, kaj peras al ili de fakuloj scion pri aktualaj problemoj de la vivo.

Kun la raporto pri Ortenburg ni kunligis lingvan konkurson, kies tasko konsistis el la esperanta traduko de du el la nomitaj referaĵoj laŭ la germana raporto. Verkante ĉi tiun laborresumon mi ankoraŭ nenion povas diri pri la konkurserzulto.

La redakcio de „Esperanto-Post“ disponigis al GEJ en ĉiu numero unu paĝon kaj pli, kiun ni rezervis al la opiniesprimado de la membraro. Farigis bona komenco, sed por la daŭro necesas pli vigla kunlaboro de la membroj. Simile estas rilate al nia perradia propagando. Ni sukcesis ĉe Südwestfunk havigi al ni regule la eblecon disaŭdigi dum la semajna horo destinita por la junularo manuskriptojn de ni; GEJ estas reprezentata en la komitato, kiu prilaboras tiujn elsendojn; sed ree mankas al ni la kunlaboro de „eksterfreiburganoj“, por ke ni povu eluzi la tutan eblecon prezentatan al ni.

Per la eldono de ampleksa presita kantaro esperantista, enhavanta eksterlandajn kaj ĉefe germanajn folklorajn kaj junularkantojn ni intencas plenumi ofte esprimitan deziron de la germanaj, ne nur junaj, esperantistoj. La manuskripto iris komence de ĉi tiu jaro al la lingva komitato de GEA por prijuĝo, kaj ni esperas, ke la kantaro aperu ankoraŭ antaŭ nia pentekosta kongreso.

Same malnova projekto, kiu nun ekrealiĝas, estas la junulara feria interŝanĝo de familio al familio kun eksterlando; provizore ni aranĝas la servon kun Francio kaj Svislando, sed kredble baldaŭ ankaŭ Danlando, Italio kaj Jugoslavio partoprenos. Por GEJ transprenis la organizadon de la interŝanĝo la junulargrupo Konstanz, p. a. Irmtraud Brandt, Konstanz, Wollmatinger Str. 61 (korespondante kun ŝi bv. nepre aldoni duoblan reafrankon!)

La internacia junulgasteja movado dum sia lasta konferenco rekomendis al la landaj asocioj, en la junulgastejoj publiki ankaŭ fremdlingvaj domregulaĵojn; momente ni interrilatas kun la germana junulgasteja asocio pro la publiko ankaŭ de esperanta teksto; deĉido ankoraŭ ne okazis. Cetero mi tiuokaze volas refoje atentigi, ke GEJ estas kolektiva membro de DJH kaj disponas pri ties legitimiloj por junulargrupvidantoj, kio tre plimalkarigas la tranoktadon de niaj grupoj en junulgastejo.

Preparita, sed ankoraŭ ne realigita estas informservo pri la tutmonda esperantista junularvivo por la germana junulargazetaro kaj la radiostacioj. Similo validas por la noveladono de nia varbfolio „Wir rufen Euch, Jungen und Mädchen in Deutschland.“

Kiel lastan grandan entreprenon dum

nia periodo ni post Pasko preparos kaj dissendos detalan germanlingvan raporton, enhavantan la celojn, historion kaj laboron de GEJ, la adresojn de niaj pli grandaj grupoj ks. Tiun raporton ricevos informcele ĉiuj junularaj gazetoj germanaj, la radiostacioj kaj la germanaj ministerioj por internaj kaj edukaj aferoj, plue aliaj instancoj interesiĝantaj pri junularaj problemoj.

Kritike mi devas menci, ke la kontakto de la estraro kun la grupoj ne estis tiel malvasta, kiel ni deziris. En kelkaj grupoj laŭ nia impresio mankas iom freŝa vento; ili kredas: supre tro-nas la estraro, tiu faru ĉion. Tamen la membraro de GEJ malrapide, sed konstante kresketis dum la pasinta laborperiodo. Kiel niajn du plej aktivajn junulargrupojn mi volas honore menci tiujn de Berlin kaj Herford. Estus rekomendinde, ke ili ĉi-jare disponigus el siaj vicoj la membrojn por la nova estraro de GEJ.

Plena malsukceso estis pro mankanta kunlaboro de kelkaj grupoj niaj klopodoj, starigi en la unuopaj landoj germanaj landajn ligojn de GEJ, kiuj kontaktu kaj kunlaboru kun la tieaj landaj junularparlamentoj ktp. Kiel bedaŭrindan faktoron al la pasinta jaro, kiu probable ankoraŭ okupigos nian jarkunvenon, mi devas fine menci la nelojalan sintenadon al GEJ fare de la arangintoj de la tendaro en Ratingen kaj de SAT-junulfako, okaze de la postaj finlaboroj pri Ratingen.

Tasko de nia ĉefkunveno en Frankfurt estos krom la kutimaj administraj aferoj la decido pri detala laborplano por la venonta jaro kaj la fikso de nia sintenado al diversaj aktualaj punktoj (kunlaboro kun diversaj instancoj, gravaj organizaj problemoj, gazeto ktp.).

Fine mi ĉi-loke deziras esprimi mian dankon pro la helpemo, kiun ni trovis flanke de diversaj personoj kaj instancoj: al dro S. Ziegler kaj al S.-Zieglereldonejo, al la redakcio de „Esperanto-Post“ kaj al „Limburger Vereinsdruckerei“, al la federacia kaj la iama badena ministerioj por internaj aferoj en Bonn kaj Freiburg, al la franca kaj usona altkomisarejoj pro la diversspecaj subtenoj ricevitaj; fine ankaŭ al miaj kunlaborantoj en la estraro de GEJ, precipe al nia kasistino Annerose Adrion, kiu krom sia faka tasko plenumis ankoraŭ multajn aliajn servojn por GEJ, kaj al ĉiuj aktivaj grupoj kaj izoluloj. Daŭrigante kiel pasintjare ni malrapide, sed konstante kaj certe alproksimiĝos al la celo.

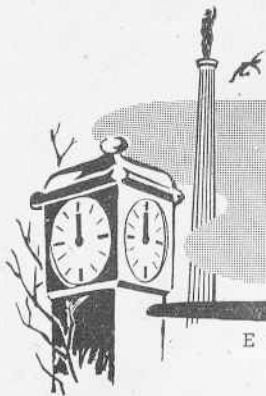
Franz Josef Scholz,
1-a prez. de GEJ, Freiburg.

Internaciaj konferencoj por Esperantistaj studentoj kaj altlernejoj en Ljubljana aŭg. 1953

Pasintsomere okazis en Schluchsee, Germanujo, la unua internacia konferenco por esperantistaj studentoj kaj altlernejoj (studentoj). Ĝi estis sukcesa, kaj nun la nova organizo „Internacia Federacio de Esperantistaj Studentoj kaj Altlernejoj“ — IFESA devone invitas al simila konferenco. Ĝi okazos en Ljubljana, la ĉefurbo de Slovenujo, 1.—8. aŭg. 1953.

Jenaj temoj estos pritraktataj: Studmanieroj kaj studeblecoj ĉe diverslandaj universitatoj, kolegioj kaj altlernejoj, Studeblecoj por eksterlandaj studentoj en la diversaj landoj. Kio estas farata por ke la studado ĉe universitato k. s. ne farigu tro faka? La funkciado de esperantaj katedroj dum 1952/53 kaj Aktiveco de esperantistaj studentaj organizoj dum 1952/53. Krome okazos serio da prelegoj pri kulturaj temoj, ekskursoj, balo ktp.

Partopreno kostas 12 us. dolarojn aŭ egalvaloron, kaj interesatoj povas peti senpagan programon de IFESA, Laksegade 35, Kopenhago K., Danlando.



Trifoje akurate je la dekdua horo...

Romano de Walter Galdert

E L L A G E R M A N A T R A D U K I S F R I E D R I C H E L L E R S I E K

Dua daŭrigo

Neufeld malatentis la admonojn de sia mastrumistino kaj ne kunprenis ion por manĝi. Tio nun malagrable venĝiĝis. Li sentis sin mizerega kaj preskaŭ fariĝis marmalsana. En la stacidoma restoracio li provis plifavorigi sian stomakon per teo kaj biskvito, sed nur la dua matenmanĝo poste en la restoraci-vagono kvietigis la malbonhumorulon.

Post Aĥeno la vagonaro transveturis la belgan landlimon, kaj en Lieĝo ja estis la horo por manĝo. La interparoloj en la restoraci-vagono, kiuj ĝenerale priraktas ĉiun eblan sensencaĵon, hodiaŭ okupis sin nur pri unu temo: la misteraj okazintaĵoj en Berlino, Parizo kaj Romo. Maljuna sinjoro kun bluaj okulvitroj asertis insistege, ke la uloj, falegintaj de sur la kolonoj, estis loĝantoj de la planedo Marso. Li parolis pri la minacanta invado de la Marsanoj kaj atribuis al ili la intencon, laŭ elprovita surtera ekzemplo ekstermi la Teranojn per venengaso.

Neufeld ridetante aŭskultis ĉion kaj mem ne parolis unu vorton. Mezepoke aspektanta sinjorino ĉe lia tablo deklaris lin ruso kaj asertis ĉiam denove, ke tutcerte la Bolŝevikoj kaŭzis la terurajn okazintaĵojn.

Ion post la kvina posttagmeze la vagonaro alvenis en Parizo. Neufeld loĝigis sin en malgranda hotelo proksime de Stacio de Nordo. Ĝis la horo de l' vespermanĝo restis ankoraŭ tempo por malgranda promonado. Kien? Kompreneble al la okazintejoj de la misteraj akcidentoj.

Sur la placo de la Bastille la vendisto de ilustritaj poŝtkartoj signis per nigra farbo la lokon, sur kiun la kompatinda Lalou estis faleginta. La vendisto staris meze de densa homamaso kaj rakontis kun viglaj gestoj. Li ne forgesis eĉ unu detalon kaj per alta voĉo imitis ankaŭ la ekkrioj de la sinjorino: „Mia Dio, li falas malsupren!“ Sed tio eĉ ne estis ĉio. Li jam havis poŝtkartojn, sur kiuj estis videble, kiel la malfeliĉulo kun etenditaj brakoj falegis en la profundon. La publiko multege aĉetis ĉi tiun laboraĵon de ruza retuŝisto.

Ĉe la Ponto Reĝa estis precize la sama aktiveco. Stratkantisto estis signinta per ruĝa kreto la lokon de la ponta muro, el kiu la nekonato saltis en la riveron, kaj li kantis sentimentalajn liedon, mem poemitan kaj komponitan. Sur malagordiĝinta liuto li akompanis sian kantadon. Infanoj staris ĉirkaŭ li, kaj kiam li kantis la speciale kortuŝan refrenon, ĉiuj kunkantis.

Neufeld vespermanĝis en la Rue de Rivoli kaj post daŭrigita promonado frue enlitigis sin.

La venintan antaŭtagmezon li jam estis survoje al la polic-prefektejo, kiam li ekpensis, antaŭe viziti la vidvinon de Lalou. Tio eble povus esti tre utila. Per la Métro li veturis ĝis la stacio „Malesherbes“ en la nordokcidento de la urbo; de tie li estis post unu minuto en la Rue de Cardinet.

La kompatinda sinjorino Lalou estis pli trankvila, ol Neufeld estis supozinta. „Kia feliĉo, ke vi venas, kara amiko! Vi klarigos la sekreton kaj faros finon al la babilaĉado de la homoj kaj de la gazetoj. Mia edzo tutcerte ne propravole iris en la morton, li ne estis sinmortiganto. Iu mistera potenco kunefikis. Vi trovas la krimulojn. Imagu: la kunloĝantoj de ĉi tiu domo turnis sin al la mastro kaj postulis, ke mi eksloĝiĝu. Ili legis la kombinaĵojn de la gazetoj kaj asertas, ke mia edzo estis membro de bando de krimuloj kaj ke ĉi tiu bando devigis lin al sinmortigo. Kun la vidvino de bandito ili ne pli longe volas loĝi sub la sama tegmento. Mia Stefano — bandito!“

„Ne, sinjorino“, diris Neufeld, „via edzo ne estis bandito. Ne lasu aflikti vin per la baliladoj de la homoj. Mi faros ĉion eblan, por solvi la teruran enigmon kaj havigi al la kulpuloj la merititan punon. La Pariza polico certe jam detalege esplordemandis vin; malgraŭ tio ankaŭ mi deziras ĝeni vin per kelkaj demandoj.“

„Demandu, kara amiko, sed multon mi ne povos diri al vi.“

„Unue demandon, pri kiu bonvolu ne esti ofendita: Ĉu via edzo iam faris ion, el kio oni povus konkludi pri alieneco?“

„Precize la samon demandis min ankaŭ sinjoro Nombriil. Mi povas diri al vi nur jenon: se iu havis klaran kapon, tiu estis mia Stefano.“

„Ĉu li estis membro de iu klubo aŭ unuiĝo?“

„Neniam! Mia edzo malŝatis la klubulecon. Liaj amikoj ofte provis akiri lin por siaj unuiĝoj. Li ĉiam priridis ilin kaj rifuzis iliajn invitojn.“

„Ĉu via edzo en la daŭro de la lastpasinta jaro eble sola faris vojaĝon?“

„Jes. Antaŭ tri monatoj li estis unu semajnon en Romo. Estis malmultekosta karavan-vojaĝo. Stefano jam de longe havis la deziron, vidi Romon. Ĉi tiun fojon prezentiĝis malmultekosta okazo, sed por ni ambaŭ la vojaĝo tamen estis tro multekosta. Mi longe konsiladis al li, vojaĝi sola, ĝis kiam li fine konsentis. Li kunportis al mi belan ĉenon el vitroperloj — jen ĝi estas —, kaj por si li estis aĉetinta tre prezindan horloĝon. Sed ĉu vi opinias, ke ĉi tiu vojaĝo povus rilati al lia morto?“

„Ni homoj de la polico devas kalkuli kun ĉio kaj konsideri ĉiun eblecon. Povus ja esti, ke via edzo dum lia vojaĝo al Romo faris interkonatiĝojn. Ne, ne, mi tute ne volas diri, ke li interkonatiĝis kun sinjorinoj. Ĉu li eble rakontis al vi pri iuj homoj, kun kiuj li interrilatis dum la vojaĝo?“

„Mi vere ne povas memori pri io tia. Sed Stefano dum la vojaĝo enskribis ĉian rimarkindaĵon en sian memorlibron. La libro kompreneble estas je via dispono. Ĝi eble povas doni al vi iun klarigon.“ Sinjorino Lalou prenis el la skribotablo malgrandan libron, binditan en blua led-imitaĵo, kaj donis ĝin al Neufeld.

„Ĉu via edzo mallonge antaŭ sia morto ricevis leteron, kies enhavo ekscitis lin?“

„Ne, ankaŭ tio ne okazis. La poŝtisto venis nur tre malofte al ni. Antaŭ la morto de Stefano ni eble dum du semajnoj ne ricevis leterojn. Kaj se letero venis, ĝi estis de parenco aŭ konatulo, kaj ĝia enhavo estis tute ĉiutaga kaj sendanĝera. Stefano neniam ne montris leteron al mi. Nun vi kompreneble pensas, ke li povus esti ricevinta leterojn senditajn al kaŝadreso. Mi ne povas pruvi al vi la malon, sed mi scias, ke Stefano ne havis sekretojn antaŭ mi.“

„Vi do ne havas eĉ la plej malgrandan konjekton?“

„Mi povas diri al vi nur la samon, kion mi jam diris al inspektoro NombriL. En la lasta tempo antaŭ la morto de mia edzo mi nek vidis nek aŭdis eĉ la plej-malgravaĵon, kiu iel povus rilati al la terura okazintaĵo. Vi povas kredi mian certigon, ke ankaŭ sen polica demandado mi cerbumegis por trovi nur iometan klarecon.“

Neufeld adiaŭis sin kaj promesis reveni baldaŭ. Sur la ŝtuparo staris pluraj samdomanoj kaj interproksimigis la kapojn.

„Tiu certe estas unu el la bando“, iu flustris ekscitite, „li verŝajne minacis la sinjorinon. Oni tuj devus areŝtigi la kanajlon.“ — „Ho ne“, diris alia, „li estas policano. Mi estas spertulo pri vizaĝoj de kaptistoj.“

Inspektoro NombriL, la detektivo kun la Menjou-vizaĝo, salutis Neufeld-on kun entuziasmo: „Koregan bonvenon! Kiel statas ĉe Alex? Kion faras la Münzstraße, Wedding kaj Bülowbogen?“ Kiel kriminalisto li konis ne nur la lumflankojn de Berlino. „Nu, se ni nun duope komencas labori, ni certe sukcesos! Kiel estas eble, ke vi Berlinanoj ankoraŭ ne identigis la du mortintojn? Ni nun jam havas ankaŭ la personaĵojn de nia dua viro. Estas la antikvaĵisto Johano Borel el la Rue de Granelle. Mi ĝuste volis fari viziton al lia loĝejo. Vi certe akompanos min, ĉu ne?“

„Tre volonte. Cetere mi ĵus venis de la vidvino de l' kompatinda Lalou. La sorto ludas strange: Lalou estis bona konato de mi. Mi konatiĝis kun li en la pasinta jaro en La Bourboule.“

„Tiuokaze vi eble eksciis pli multe ol ni. Kontraŭ ni la vidvino Lalou estis tre retenema. Eĉ ne ion gravan informon ŝi povis doni al ni. Kaj en vero ŝi almenaŭ devus havi konjektojn.“

„Laŭ la impresoj, kiuj mi ricevis, ŝi efektive ne scias eĉ nur iometon. Mi parolis kun ŝi kiel amiko. Tio, kion mi aŭdis de ŝi kaj kion mi mem sciis, tamen sufiĉas al mi, por tute escepti la teorion pri sinmortigo.“

La mastrumistino de la droninta antikvaĵisto komence montris sin tre malafabla. Ŝi estis ofendita pro tio, ke oni malpligrandigis ŝian suverenecon, lasante en la loĝejo polican oficiston por gardado. Sed iom

post iom ŝi fariĝis pli parolema. „Kio okazis al mia sinjoro, vi deziras scii?“ ŝi fervore demandis. „Mi povas diri tion al vi: mia ĉefo estis membro de bando de krimuloj. Li certe malkaŝis sekretojn, kaj pro tio oni silentigis lin. Mi legis iam romanon en 'Petit Parisien' kaj en ĝi estis same. Unu membro malkaŝis sekretojn de la bando, kaj jen ili kondamnis lin al morto. Iunokte ili portis lin sur ponton, metis plumbon en liajn poŝojn, kaj poste li devis salti en la Seine-on. Sed en la romano ne estis la Ponto Reĝa, sed la Ponto de Jéna.“

„Bela romano“, diris NombriL ridetante. „Sed ĉu vi kredas, ke rilate al via ĉefo la afero estis tute la sama? Vi certe nur konjektas tion. Aŭ ĉu vi serioze opinias, ke sinjoro Borel estis membro de bando?“

„Jes ja, tion mi opinias. Mia sinjoro apartenis al bando. Mi jam ĉiam diris, ke iam venos malbona fino. Se ne estus pro la bona salajro, mi jam de longe estus forlasinta la servon en ĉi tiu domo. Nun okazis la malfeliĉaĵo, kaj mi ne havas eĉ nur unu soldon. Kiu nun dungos min? Ĉiuj konsideros min kun-kulpa.“

„Nu, nu, kiu pensus tion? Sed nun rakontu al ni tre detale, kion vi scias pri la bandita agado de via ĉefo.“

„Jes, pri la bando estis tiel: Ĉiun vendredon, vespere je la oka, la sinjoro foriris. Li neniam preterlasis tion kaj eĉ preferis malakcepti la plej belajn invitojn al vespermanĝoj ĉe tre eminentaj personoj. Eĉ kiam li estis malsana, kaj nur iomete povis uzi siajn piedojn, li foriris kiel kutime. Kelkafoje la bando altelefonis lin. Tiam li ĝenerale parolis en fremda lingvo — mi ne scias, en kiu, sed estis iu jargono — kaj igis min foriri el la ĉambro. Estus estinte necese, komuniki la aferon al la polico, tiukaze li nun eble ankoraŭ vivus. Nun mi faras al mi riproĉojn.“ Larmoj ekplenigis la okulojn de la fortika sinjorino. „Sed la banditoj ricevu sian punon! Ĉiuj estu senkapigotaj, kaj mi ĉeestos, kiam ili venos sub la gilotino!“ Ŝi pugnigis la manojn.

„Kaj kia bando tio povas esti?“ demandis NombriL.

„Ion certan mi ne scias, sed verŝajne estas ŝtelistoj aŭ rabistoj. Kun murdistoj sinjoro Borel certe ne interrilatis. Li eĉ ne povis mortbati muŝon.“

„Kaj kie okazis la vendredaj kunvenoj? Ĉu vi scias ion pri tio?“

„N — e. Aŭ tamen, eble proksimume. Verŝajne estis en Quartier Latin. Ĉe la telefono sinjoro Borel foje diris: Bone, Mathieu. Kiel ĉiam, Métro Cluny.“

„Ĉu via sinjoro“, demandis nun Neufeld, „antaŭ sia morto ricevis leteron, kiu eksterordinare ekscitis lin?“

„Ha, ĉiutage li ricevis terure multajn leterojn kaj pri ĉiuj li ekscitiĝis. Li estis tre nervoza.“

„Ĉu tre nervoza? Ĉu li eble esprimis intencojn pri sinmortigo?“

(Daŭrigota)

Jeden Monat 12 Seiten! Keine Doppel-Nummern!

Immer zum Monatsanfang kommt die Esperanto-Post in Ihr Haus. Hervorragende und bekannte Mitarbeiter bieten den Beziehern in gutem und elegantem Esperanto Lesestoff aus allen Gebieten des Lebens, besonders aus dem Geschehen der Esperanto-Welt. Bei Ihrer Werbung bitten wir das alles zu betonen.

Sie wissen ja:

1 Jahr kostenlose Lieferung der EP nach Werbung von 3 neuen Jahresbeziehern!

Die erfolgreichen Werber werden in der Zeitschrift genannt

EŬROPO VOKAS



ĈIUMONATA PAĜO POR LA EŬROPO - MOVADO ESPERANTISTA

Redaktanto: D-ro Jos. Holtmann, Beckum i. Westf., Hühllstr. 10

Kinder-Kreuzzug für Pan-Europa

Unser Kontinent Europa ist seit vielen Jahren vom Fürsten der Uneinigkeit besetzt, der ohne Unterlaß die Völker quält. Dieser Fürst hat gar kein Recht, unseren Kontinent zu beherrschen. Sofort muß er flüchten, wenn die Völker es wollen. Also, Völker Europas, einigt euch. Es ist ein wirklicher Kreuzzug, den ihr führt. Zu diesem Krieg sind auch die Kinder aufgerufen. Nicht wie die Kinder während der Kreuzzüge. Damals wurden die Kinder gegen gut ausgerüstete Türken geschickt. Elend gingen sie zu Grunde. In dem Kriege gegen die Uneinigkeit Europas sind die Kinder besonders stark. Viele von uns kennen die Geschichte von der Belagerung der Stadt Naumburg durch die Hussiten. Als die Not aufs höchste gestiegen war und die Hussiten den Belagerten keinen Pardon mehr geben wollten, gingen auf Vorschlag des Lehrers die Kinder zu dem Kommandanten der Belagerer und baten ihn, die Bewohner der Stadt nicht niederzumetzeln und die Häuser nicht zu zerstören. Besiegt durch die Bitten der Kinder befahl der Kommandant, die Belagerung aufzuheben. Erwachsene Menschen hätten das niemals erreicht.

Wie können Kinder den Geist der Uneinigkeit in Europa besiegen? Zunächst einmal sind die Kinder nicht beeinflusst durch schlechte Erfahrungen. Sie glauben, daß auch die Kinder der anderen Völker ohne Fehl sind. Sie haben Vertrauen. Esperanto gibt nun den Kindern die Möglichkeit, einander kennenzulernen. Wenn bisher die Kinder eines Volkes mit den Kindern eines anderen Volkes schriftlich oder mündlich sich zu unterhalten wünschten, mußten sie viele Jahre lernen, um das zu können. Esperanto ist viel leichter als alle anderen Sprachen Europas. Mit seiner Hilfe kann der kleine Michel schon in einem Jahr der kleinen Marianne Grüße senden, und umgekehrt. Wenn Hunderte und Tausende von Kindern mit den Kindern der anderen Völker korrespondieren, beeinflusst das auch die Beziehungen ihrer Eltern.

Wenn eine Familie von einer Stadt in eine andere zieht, ist es oft schwierig für die Erwachsenen, die richtigen Beziehungen zu den neuen Nachbarn zu finden. Wenn Kinder da sind, ist das Problem bald gelöst. Daher glaube ich, daß auch in Europa die Kinder besonders in der Lage sind, die Mauern des Mißtrauens und der Feindschaft niederzureißen. Aber die Eltern und Lehrer müssen den Kindern die Möglichkeit geben, Esperanto zu lernen.

Dann werden unsere Kinder wahre Kämpfer gegen den Herrscher, der Europa quält. Das sei der Kreuzzug unserer Jugend.

Dr. Jos. Holtmann

Krucmilito de infanoj por Paneŭropo

Nian kontinenton Eŭropo okupas jam de multaj jaroj la princo de la malunueco, kiu turmentas la popolojn senĉese. Tiu ĉi princo ne havas iun rajton, regi nian kontinenton. Tuj li devas fuĝi, se la popoloj tion volas. Do, popoloj de Eŭropo, unuigu vin! Estas vera krucmilito, kiun vi militas. Al tiu batalo estas ankaŭ alvokitaj la infanoj, sed ne kiel la infanoj dum la krucmilitoj. Tiam la infanoj estis sendataj kontraŭ bone armitaj turkoj. Ili mizere pereis.

En la milito kontraŭ la malunueco de Eŭropo la

infanoj estas speciale fortaj. Multaj el ni konas la historieton pri la sieĝo de la urbo Naumburg fare de la husitoj. Kiam la mizero estis plej granda kaj la husitoj ne volis doni pardonon al la sieĝatoj, laŭ propono de instruisto infanoj iris al la komandanto de la sieĝantoj kaj petis lin ne murdi la loĝantojn kaj ne detruu la urbon. Venkite per la petoj de la infanoj la komandanto ordonis al la armeo rezigni la sieĝon. Plenkreskuloj neniam estus tion sukcesintaj.

Kiamaniere infanoj povas venki la princon de la malunueco? Antaŭ ĉio la infanoj ne estas influitaj de malbonaj spertoj, ili kredas, ke ankaŭ la infanoj de la aliaj popoloj estas senkulpaĵ. Ili havas konfidon. Esperanto donas al la infanoj la eblecon, konatiĝi unu kun la alia. Se ĝis nun la infanoj de unu popolo volis korespondi aŭ diskuti kun la infanoj de alia popolo, ili devis lerni multajn jarojn, antaŭ ol ili povis tion fari. Esperanto estas pli facila ol ĉiuj aliaj lingvoj de Eŭropo. Do jam post unu jaro la malgranda Miĥelo povas sendi salutojn al la malgranda Mariano, kaj reciproke. Se centoj aŭ miloj da infanoj korespondas kun la infanoj de la aliaj popoloj, tio ankaŭ influas la rilatojn de la gepatroj.

Kiam iu familio migras el unu urbo al alia, ofte estas malfacile por la plenkreskintoj, rilatiĝi kun la novaj najbaroj. Sed se infanoj ĉeestas, la problemo baldaŭ estas solvita. Pro tio mi kredas, ke ankaŭ en Eŭropo precipe la infanoj estas taigaj detruu la murojn de la malkonfido kaj de la malamikeco. Sed la gepatroj kaj la ĝeinstruistoj devas doni al la infanoj la eblecon lerni Esperanton.

Tiam niaj infanoj vere batalos kontraŭ la turmentanta princo de Eŭropo. Tio estu la krucmilito de nia junularo.

D-ro Jos. Holtmann

Persisti! Persisti!

Nun ankoraŭ pli ol iam antaŭe!

Unsere Frühjahrsoffensive

steht unter einem günstigen Stern. Die Generalversammlung der UNESCO hat im Dezember ihren Generalsekretär ermächtigt, die einzelnen Regierungen zu befragen, wie sie sich zu Esperanto stellen. Die Regierungen müssen, wenn sie demokratisch sein wollen, das antworten, was die Völker wollen. Mit Recht schreibt der NEDERLANDA ESPERANTISTO, daß dieser Beschluß der UNESCO einer der wichtigsten Momente in der ganzen Geschichte der Esperanto-Bewegung ist. Der Endsieg sei aber noch nicht errungen. Wir müssen nachsetzen und nochmals nachsetzen, jetzt noch mehr als je zuvor in der Arbeit für unsere Ideale. Amikoj, sciuj vian devon!

Was sollen wir tun, um die Bundesregierung in unserm Sinne zu beeinflussen?

Unterschriften sammeln!

Wer uns mit Geldmitteln unterstützen will, zahle seine Spende auf Postscheckkonto Dortmund 643 68 (Dr. Holtmann). Über jeden Pfennig wird Rechenschaft abgelegt. Allen bisherigen Spendern sei aufrichtig gedankt.

Wer an der Unterschriftensammlung mitarbeiten will, schreibe bitte umgehend an

Dr. Holtmann, Beckum, Hühllstraße 10,
Vorsitzender der Europäischen Sektion
des Deutschen Esperanto-Bundes

Aktuala Terminareto

auswintern (Getreide) frostmorti
 Autogrammĵager aŭtografĉasisto
 Autoschlosser aŭtomekanikisto
 blink/en (morsen) lumilmorsi ~feuer
 flagr/a, -ajo
 der Einer unuo [genauer] unuoranga
 nombro (denn auch die Eins, die
 Einheit heißen „unuo“)
 Fahrbereitschaft vetur/agent/ejo.
 -per-
 Familienzulage profamilia plisalaĵro
 Farm (in Amerika) bien(et)o [fast
 nie farmbieno = Pachtgut!]; (in
 Deutschland:) Geflügel~ bird-
 bredejo, Pelztier~ peltbestbredejo
 usw.
 Fern... (Vorsilbe) distanc-, tele-,
 z. B. distanctrafiko, televidado,
 telekomunikada tekniko = Fern-
 meldetechnik
 Fliege (Binder) bantkravato
 Freileitung enaera kondukilo
 Glanzpapier glacea papero
 global universala
 Heckmotor malantaŭa motoro
 Kommuniqué komunikaĵo
 Mehrheitswahl(recht) balotado laŭ
 plimulto
 Militär/ismus, ~ist militar/ismo, -isto
 morse/n mors/i. ~alphabet -alfabeto.
 ~taste(r) -klavo
 neo/nazistisch novnazia. ~faschi-
 stisch novefaŝisma
 Öl/magnat petrol/magnato. -reĝo.
 ~raffinerie -rafinejo
 „organisieren“ havigi neleĝe, sen-
 permeso
 Pappschnee kunluiga neĝo
 Paratyphus tifeca febro
 Partisane, Heckenschütze partizano.
 Heckschütze (im Flugzeug) malan-
 taŭa pafisto
 Robot... (Vorsilbe) robota. ~er
 roboto
 Schneeglätte glatneĝo
 siamesische Zwillinge kunkreskintaj
 ĝemeloj
 Sperrholz foliligno
 Straßendienst (Auto-)servo sur la
 ŝoseo, aŭtohelpservo
 überrunden 1) überholen: antaŭiĝi,
 preter/rapidi, -kuri u. ä.; 2) um
 soundsoviel Runden: antaŭi je
 unu, du ktp. etapoj
 übersäen superŝuti
 Überseehafen oceanrafika haveno
 Ur/abstimmung primara balot/o.
 ~wähler -anto
 Verdienstkreuz meritordeno
 Vertrauensmann fidato; (Vertrauter)
 konfidato, konfidenculo
 im Wege der Vorwegbewilligung
 per antaŭaprobo
 winken (morsen) semafori

Hans Wingen

Indigni

ist eines der Esperanto-Zeitwörter, die allzu häufig mißverstanden und folglich falsch angewendet werden. Indigni ist ein nichtzielendes (intransitives) Zeitwort mit der Bedeutung „entrüstet sein“. Man liest:

la fakto indignis min, indigni iun, indignite li protestis, la indignita sinjoro und andere mehr. Alle diese Sätze bzw. Bildungen sind falsch. Sie lauten richtig; mi indignis pro (pri) la fakto, indignigi iun, indigninte oder indigne (letzteres genügt) li protestis. Weitere Beispiele: indigni kontraŭ iu (Z), esprimi sian indignon, indigna rigardo, li forĵetis indigne tiun malhonestan proponon, lia stranga konduto indignigis ĉiujn; von Zamenhof stammt: indignindaĵo = afero, kiu meritas indignon.

M. Butin

Eingefallen

Zamenhof schreibt an einer Stelle von enfalintaj okuloj und kaviĝintaj vangoj. — Kaviĝinta ist angebracht, wenn der eingefallene Körperteil selbst seine Form verändert hat, wie es bei den Wangen der Fall ist. Die eingefallenen Augen haben aber ihre Form nicht verändert, sie liegen nur tiefer in den Augenhöhlen, sind gleichsam tiefer in die Höhlen „hingefallen“.

M. Butin

Nüchtern

Nüchtern hat im Deutschen fünf Bedeutungen: 1. ohne Einbildungskraft, trocken, hausbacken, begeisterungslos, 2. besonnen, die Wirklichkeit klar sehend, 3. nicht betrunken, 4. mit leerem Magen, 5. schal, fade, würzlos. Im Esperanto hat sopra laut Plena Vortaro zwei Bedeutungen, und zwar 1. mäßig im Essen und Trinken, 2. gemäßigt, leidenschaftslos, besonnen, vorsichtig, und deckt sich damit mit den zwei Bedeutungen des französischen sobre und ebenfalls mit dem Lateinischen sobrius, dem sopra entstammt.

Dieser kurze Ausflug ins Gebiet der Wortforschung zeigt, daß die Erklärungen im Pl. V. richtig sind. Was heißt nun nüchtern = mit leerem Magen auf Esperanto? Im Lateinischen lautet das Wort ieiunus. Wir finden den Wortstamm im französischen jeun = mit leerem Magen, im spanischen desayunarse = frühstücken, wörtlich: sich entnüchtern, und im englischen jejeune = noch nüchtern wieder. Einen Wortstamm jejun' gibt es im Esperanto nicht, und es ist m. E. auch nicht ratsam, sopra noch diese dritte Bedeutung aufzuheben, was ohne Zweifel zu Mißverständnissen führen muß, die Sprache verwässert und zu einem Delphischen Orakel macht. Es gibt schon allzu viel Esperantowörter mit verschiedenen Bedeutungen.

Zamenhof, der anfänglich die Sprache nicht mit einem zu umfangreichen Wortschatz belasten wollte, sagt an einer Stelle seiner Übersetzungen sehr treffend und klar: li estis ankoraŭ senmanĝa. Das ist einfach und unmißverständlich.

Ernüchternde Ergebnisse = seniluziĝaj oder elreviĝaj rezultoj. Zamenhof sagt irgendwo: ĉiu sobre rigardanta homo povas tuj rimarki...

Zusammengefaßt ergibt Obiges: 1. sopra mäßig im Essen und Trinken, malsopra unmäßig, ausschweifend, 2. sopra besonnen, kühl und sachlich urteilend, malsopra unbesonnen, ohne klare Überlegung, 3. malbria nüchtern = nicht betrunken, 4. senmanĝa nüchtern = mit leerem Magen, 5. sengusta, senspica fade, schal, würzlos.

M. Butin

Kurso subvenciata de ministerio

La laborkomunumo de la instruistoj esperantaj en Niedersachsen sukcesis, per subvencio de la kultministro aranĝi novan kurson por geinstruistoj kaj por gestudentoj de la pedagogiaj universitatoj en la „Lehrerfortbildungshaus Schwöbber“ proksime de Hameln la 6. 4. ĝis 13. 4. 1953. Laborgrupo por komencantoj, progresintoj kaj ekzamenotoj. Anoncu vin ĉe H. Müller, Lehrte, Am Gehrkamp 27 I.

Internacia Ferio-Semajno en Konstanz, Germanujo

Por la dua fojo gesamideanoj en Konstanz, Germanujo, invitas la Esperantistaron al Internacia Ferio-Semajno, okazonta de la 18a ĝis 24a de Julio 1953 por ebligi al ĝiaj vizitantoj pluveturi al Zagreb.

Konstanz estas nedefektita sudokcidentgermana turisma urbo, kiu gastigis en 1950 la 6an Internacian Junular-Kunvenon de TJO, kaj en 1951 bonsukcesan Internacian Ferio-Semajnon kaj UEA-Postkongreson. Protektanto de la ĉi-jara Internacia Ferio-Semajno estas la ĉefurbestro de Konstanz, s-ro Franz Knapp. Esperanto-strato estos inaŭgurita dum la ferio-semajno.

La rita programo de tiu aranĝo enhavas ekskursojn en la regiono de la Lago Konstanca (Bodensee), al Aŭstrujo kaj Svislando, prelegojn pri Germanaj pejzaĝoj kaj instruado, viziton al operejo, kaj perfektigan Ĉe-metodan Esperanto-kurson, kiun gvidos instruisto Heinrich Müller el Lehrte.

Por ebligi pli bonan kontakton kun la germana loĝantaro, la partoprenantoj ĉi-jare loĝos individue ĉe privataj gastigantoj.

La kostoj por la semajno estas 100,00 DM, ĉio enhavita. La aliĝimo estas la 1a de Julio 1953. Ilustrita invitilo, Esperanto-bildprospekto pri Konstanz kaj ĉiuj informoj estas haveblaj ĉe: IFS Esperanto, Konstanz, Grüngang 8, Germanujo.

Esperanto-ekzameno. Dum la 31a Germana Esperanto-Kongreso en Frankfurt la „Ekzamenkomisiono Wiesbaden“ aranĝos komisiite de la Germana Esperanto-Instituto **ekzamenojn (pri kapableco, por kursgvidantoj kaj Esperanto-instruistoj)**. Kiu intencas fari unu el la tri ekzamenoj bonvole anonci sin ĝis plej malfrue la 30a de aprilo al la prezidanto de la komisiono: K. Schönrich, Wiesbaden, Hallgarter Str. 10.

*Unu jaron
por tri!*

Ĉu vi jam komencis
vian varb-laboron?

Die Gestaltung der EP

Wir wollen mal zusammen das Preisausschreiben (Nr. 1/53) durchsehen und auswerten

Bitte, liebe Leserinnen und Leser, setzen Sie sich mal ein bißchen her zu mir an den Tisch. Da liegt das Ergebnis des EP-Ausschreibens, das Sie auf Herz und Nieren prüfen sollte, was Ihnen an der EP ge- oder mißfällt und was Sie anders haben möchten. Natürlich haben nicht alle teilgenommen, bei weitem nicht! Aber die Antworten ergeben doch einen guten Durchschnitt durch die Lesermeinung.

Überflüssig zu sagen, daß ich die Einsendungen bereits sorgfältig durchgesehen hatte. Meine Notizen bedecken drei große Blätter. Schlagen Sie bitte die Seite 11 dieses Jahrganges 1953 auf. Wir wollen schön der Ordnung nach von Punkt zu Punkt vorgehen.

1. Umfang und Erscheinungsweise

a) Nur eine Äußerung liegt vor: EP soll zweimal monatlich erscheinen. — Über den dann geringeren Umfang (logischerweise die Hälfte) und die doppelten Versandkosten schweigt sich der Einsender aus.

b) Dafür stimmten acht, aber einer, ein Realist, setzte gleich das allbekannte Verslein dazu: Wer soll das bezahlen?

c) Weit aus die Mehrheit möchte den bisherigen Zustand beibehalten wissen.

2. Einteilung

a) Auch die Einteilung soll nach allgemeiner Ansicht so bleiben.

b) Ein Vorschlag: 75 Prozent Esperanto, 25 Prozent Deutsch. Was meinen Sie? Als gewünschte Reihenfolge, natürlich nur in groben Umrissen, wird vorgeschlagen: Aktuelles, Eüropo vokas, Sprachliches. Nun, es gibt ja auch noch anderes in EP, das auch untergebracht sein will. Eine starre Schabloneinteilung wird sich kaum durchführen lassen.

Unserer Samideanino Fr. Chr. mißfällt es, wenn man, wie z. B. auf S. 139/1952, den Titel in den Artikel hineinstellt. Auch solle man nicht das Ende eines Beitrages erst auf der übernächsten Seite bringen. — Nun, das erstere ist wohl mehr Geschmackssache, das letztere geht technisch oft nicht anders. Wenn eine unzweideutige Verweisung erfolgt, warum nicht? Es ist ja nicht so wesentlich, ob ich ein oder zwei Seiten weiterblättere.

3. Wenn das neue Heft kommt, lese ich

a) zuerst... ja was denn? Viele Köpfe, viele Sinne (kiom da kapoj, tiom da ĉapoj). Es gibt manche, die nehmen die EP, fangen vorn zu lesen an und hören hinten auf, und einer sagte sogar, er wiederhole dasselbe nochmals. Alle Achtung! Einer liest das Leichteste zuerst, aber mit geringer Mehrheit wird wohl „Eüropo vin vokas“ zur Zeit zuerst gelesen. Es folgen: Leit- und allgemeine Artikel, die rein praktischen Abteilungen, die Jugendseite, Anzeigen und erst dann Roman und Erzählungen.

b) Also, wie wir eben schon sahen, zuletzt kommen dran: Romanfortsetzung, Erzählungen und ganz am Schluß die Rätsel. — Ich finde das recht verwunderlich, erkläre es mir aber auch wieder am Zeitmangel der heutigen Menschen. Vielleicht auch an der Nüchternheit der Welt. Warum aber enthalten dann z. B. andere Zeitschriften so viel Rätsel? Sollten ausgerechnet Esperantisten keinen Spaß am Nüsseknacken haben?

c) Es ist leicht zu verstehen, daß, wenn einer wie unter b) Roman usw. erst am Schluß liest, dies bei

anderen überhaupt unterbleibt. Ein Leser macht der EP ein nettes Kompliment: Tute ne leginda estas nenio en EP. (Dankon, G. W.!) Gar nicht lesen einige die Gedichte (war mit Bedauern vorauszusehen, Gedichte sind ja keine Sportnachrichten), einer nicht die Sprachecken (verwunderlich!) und ein paar nicht die deutschen Texte. — Da komme ich einfach nicht mehr mit. Dann werden die Betreffenden ja auch diese Besprechung nicht lesen. Nun, ich kann ihnen nicht helfen, meine aber, daß das nicht mehr mit bloßem Enthusiasmus für Esperanto, sondern mit einer gewissen Einseitigkeit bezeichnet werden muß. Oder sind diese Samideanoj derart vollkommen im Gebrauch unserer Sprache, daß ihnen ein deutscher Text nichts mehr bietet? Schön wär's! Die Redaktion hat natürlich ihre Gründe, und zwar deren einige, wenn sie auch Beiträge in Deutsch bringt. Aber hier ausführlich darüber zu sprechen, würde zu weit führen.

4. Nicht so wichtig sind

a) wie wir schon andeutungsweise gehört haben, zunächst die Rätsel und überhaupt alles, was man etwa unter „distraktoj“ zusammenfassen könnte. Einzelne nannten hier auch die Abteilung „Eüropo vin vokas“, die modkantoj, die Erzählungen aus dem Deutschen übersetzt; auch die Abteilung „Auf dem Büchertisch“ mußte sich diese Einreihung einmal gefallen lassen. Die großen Romane soll man sich gesondert kaufen, meinte einer, und wenn das alle täten, hätte er ja unbedingt recht, nicht wahr? Einzelne Beiträge, die hier besonders genannt wurden: Cu nia movado stagnas, SATOR. Zum SATOR-Spruch übrigens noch eine kleine Anmerkung: Wieviel Esperanto-Wörter kann man mit den Buchstaben des Spruches bilden, fragt s-ano K. in V. Man sieht also, „Wat dem ein'n sin Uhl, is dem andern sin Nachtigall“. Das wird uns die folgende Rubrik gleich noch schlagender beweisen.

5. Am wichtigsten sind

a) und b) die Junularpaĝo (mit der Mehrheit der Stimmen). Dazu muß allerdings, um kein falsches Bild entstehen zu lassen, gesagt werden, daß eine süddeutsche Gruppe wohl ihre sämtlichen Jugendlichen aufgeboten hatte, die natürlich „ihre“ Seite an die Spitze stellten.

Es halten sich die Waage die Stimmen für die Europa-Seite und für Lingva konsilejo-konsultejo. Für wichtig angesehen werden auch informoj und literaturajoj!! Man vergleiche dazu die Antworten zur vorigen Rubrik. Schließlich kommen hier noch zu Wort Stimmen für Scherze und Buchbesprechungen. Einer hält die Artikel über persönliches Zusammentreffen mit Dr. Zamenhof für sehr wichtig, und die Redaktion freut sich über diese Stimme besonders. Leider ist es schon sehr schwer, derartige Erlebnisberichte zu erhalten.

6. Ich wünsche zur Rubrik...

...mehr Beiträge. Also gleich mitten rein: Mehr zu „Eüropo vokas“, mehr belehrende Novellen, mehr Sprachliches, mehr Briefe aus verschiedenen Ländern, mehr Übersetzungsaufgaben (mit Lösungen in der nächsten Nummer, auch ohne Preise), mehr zur Junulara paĝo, mehr zur Esperanto-Bewegung in anderen Ländern, mehr leichte Texte für Anfänger, mehr „Der Leser hat das Wort“.

...weniger Beiträge. Also die Kehrseite. Weniger Rätsel, weniger Roman, weniger „Eüropo vokas“,

weniger Lingva konsilejo, weniger Berichte über örtliche Zusammenkünfte und Treffen. Da sind die zusammengefaßten Meinungen für und wider. Man sieht, die Geschmäcker sind eben verschieden, da läßt sich nichts machen. Die Redaktion bemühte sich bisher immer, nach der Goetheschen Regel zu verfahren: Wer vieles bringt, wird manchem etwas bringen. Ein Leser schrieb: „Fachmännisches Kopferbrechen überlasse ich Ihnen. Überraschen Sie uns mit dem Allerbesten!“ Nun kann die EP ja kein Readers Digest sein (16 Millionen Auflage!). Wäre die Auflage der EP auch nur ein Tausendstel davon, wir wären himmlisch zufrieden.

Halt, hier möchte noch einer mehr Bilder und auch etwas für Jugendliche unter 15 Jahren. — Nun, wollen mal sehen, was sich da machen läßt.

7. Ich schlage vor...

Na, da ist eine ganz nette Sammlung von allerhand Wünschen zusammengekommen. Fakaj artikoloj popularaj, Evoluo de aliaj lingvoj, Zamenhofaj kongres-paroladoj kun tradukoj, Esperantokurso, Pri fremdaj popoloj, Literaturaĵoj el lingvoj ne internacie konataj, Malgrandaj sciencaj traktajoj, Stenografio, Interstenoartikoloj, Pri la internacia Esperanto-movado, Kompartaskoj, Tradukoj el aliaj revuoj. Artikoloj el la unua tempo de Esperanto, Kuriozaĵoj, Partoj el lernolibroj, Die Auswirkung des Esperanto-Unterrichts in den Schulen. Eine Samideanino schlägt vor, man möge doch auch

einmal etwas bringen über Garten, Pflanzen, Tiere, Einkäufe und Kuchenbacken; auch über Pferde und Schiffe. Dieser Wunsch richtet sich besonders an das Aktuala Terminareto.

Ein Wunsch, der geäußert wurde, ist mittlerweile bereits erfüllt, nämlich der nach einem ekscita romano. Wer „Trifoje akurate je la dekdua horo“ nicht „ekscita“ nennt...!

Zum Schluß dieser Abteilung sei noch folgendes erwähnt: „Aus dem Kopf der Europa-Seite vermutet man, Europa bestehe nur aus Frankreich und Deutschland“. — Die Redaktion kann sich der Richtigkeit dieses Hinweises nicht verschließen.

8. Von den Mitarbeitern lese ich am liebsten

Artikel, von Ausländern geschrieben, sagt ein Teilnehmer. Sonst erscheinen hier die Namen Berger, Butin, Sommer, Wingen ungefähr gleich oft, dann folgen Laurat, Yelland, Zurek.

Und damit wären wir am Ende. Wir danken allen, die durch ihre Beteiligung am Preisausschreiben mitgeholfen haben, die Meinung der EP-Leserschaft zu erfahren. A propos Preisausschreiben: Es winkten ja wieder drei Preise. Da gibt es unter den elf in engere Wahl Gezogenen also auch Gewinner, und die sind:

1. Hans Stahl, Weiden (Oberpf.)
2. Kurt Festner, Düsseldorf-Oberkassel
3. Alfred Müller, Stuttgart-N., Wilhelm-Blos-Str. 42

Auf dem Büchertisch

Einzelne eingehende Bücher usw. werden erwähnt doppelt eingehende besprochen

Letero el la Transcendo

De A. B. Krempel. Tradukis el la germana lingvo Maksimiliano Maria Mielert. Broŝurita, 36 paĝoj, formato 12 × 19 cm, eldonejo de Limburger Vereinsdruckerei GmbH, Limburg/L. Prezo 1,20 DM + 10 %.

Inter la dokumentoj de mortinta juna monaĥino oni trovis strangan skribaĵon,

en kiu ŝi prikskribas tre klaran sonĝon. Ricevinte sciigon pri la subita morto de iama amikino, kun kiu ŝi antaŭe estis laborinta en la sama komerca oficejo, ŝi sonĝis, ke ŝi trovis leteron de la mortinta amikino Anjo. En ĉi tiu letero Anjo, dumvive nereligieca kaj nun animo kondamnita, donas al ŝi informojn pri la transa vivo, precipe pri la infero. La sciigoj, kiujn oni legas kun granda intereso, estas konformaj al la doktrino de la eklezio. Legante la leteron ni travivis la transcendecon kiel staton, ne kiel limigitan spacon.

Estas malfacile prijuĝi, ĝis kie la raporto estas laŭvorta protokolo de la sonĝita letero aŭ literatura kadro, ĉu la sendube forta kaj klara sonĝo estas kaŭzita de eksterteraj realaĵoj aŭ ĉu ĝi estis efiko de la granda ekscito kaŭze de la subita morto de la amikino. En la aldonitaj rimarkoj la verkinto diras, ke „la cititaj komunikoj pri la patro de Anjo kaj pri la sekvanta okazo estas faktoj“. Pro tio oni ne povas supozi, ke la verketo estas nura traktato pri la infero en formo de letero, kaj la sonĝo, per kiu la iama amikino de Anjo ricevis informojn pri faktoj, kiujn ŝi antaŭe ne sciis, certe ne estis ordinara sonĝo. Ekzistas multe da similaj okazaĵoj, kiuj pruvas la realon de la transcenda mondo.

En ĉiu kazo la „Letero el la Transcendo“ estas tre interesa legaĵo, pro kiu ni devas danki la verkinton kaj la tradukinton.

J. Bergweiler

For la timon! - Ekzameniĝu! (Fino de la unua paĝo)

praktika modelo de Esperanto aplikata. Kvare, la sperto pruvis, ke ju pli bone iu regas la lingvon, des pli li estas konvinkita pri ĝia aplikebleco. Kvine — kaj tio estas eble la plej grava punkto — pli malpli baldaŭ venos la tempo, kiam Esperanto estos oficialigata, ĉu unue sur nur unu sektoro, ĉu tuj sur ĉiuj sektoroj de la vivo (tio estas ĉi tie malgrava), kaj tiam ni, almenaŭ komence, havos grandan mankon de taŭgaj instruantoj, kaj tiam kompreneble la diplomitaj esperantistoj estos ege bezonataj kaj certe ankaŭ finance rekompencataj. Kaj tiu ĉi lasta faktoro — kredo tion! — poste altiros pli da homoj al Esperanto ol la plej belaj propagandaj paroladoj.

Granda nombro el vi, ŝatataj gelegantoj, konsentas nun kun mi, ĉu ne? Sed vi diros: La kosto de la ekzamenoj estas tro alta. Nu, ni ne diskutu nun ĉi tiun demandon. Konsidere al la multflankaj avantaĝoj rezultantaj el vasta kaj ampleksa ekzamen-parto-

preno, la kostoj estas moderaj kaj krome fruktigas ankaŭ aliajn branĉojn de la movado. Sed mi konsentas, ke ne ĉiu, kiu volas preni sur sin la penon kaj laboron de ekzameno, havas la necesan monon. Tamen ankaŭ por tio ekzistas solvo. En multaj grupoj kolektiĝas el kotizoj kaj donacoj sumetoj kaj sumoj, kaj la elspesojn gardas kaj severe limigas ŝparema estraro. Nu, por grupoj, en kiuj troviĝas taŭgaj ekzamenemaj gesamideanoj, jen prezentiĝas la plej bona okazo utiligi sian monon por la bono de nia movado, pagante al unu aŭ pli el siaj membroj, kiuj estas finance malfortaj, la kostojn de ekzameno. Mi eĉ volas postuli pli: ĉiu grupo kun certa membraro estu devigita ĉiujare sendi relativan nombron de siaj membroj al ekzameno. Verŝajne troviĝos inter ili certa kvanto da gejunuloj, kaj tiamaniere oni ankaŭ plejbone zorgos por la estonteco de nia movado.

„La nepoj vin benos ...“

Jofebo.



Zwei Zamenhof- Karten

schwarz auf gutem Kunstdruckkarton mit schreibfähiger Rückseite gedruckt

Preise: 1 Stück 0,20 DM 50 Stück 7,50 DM
10 Stück 1,80 DM 100 Stück 10,— DM

Bitte 10% für Porto und Verpackung

Esperanto-Abteilung der Limburger Vereinsdruckerei GmbH,
Limburg/Lahn

Unu jaron por tri!

Por plialtigi nian abonantaron ni havas proponon: Kiu varbos por Esperanto-Post ĝis 30a de Septembro 1953 tri novajn jar-abonantojn, al tiu ni liveros ĝin por unu tuta jaro senkoste. Niajn nunajn abonantojn ni petas helpi al ni kaj varbi. Ni esperas pri via kunlaboro kaj jam nun dankas por viaj klopodoj. Plialtigo de nia abonantaro signifos pliriĝigon kaj plibeligon de nia revuo

Esperanto-Post

Internacia Ferio-Semajno 1953

18a—24a de Julio
en Konstanz/Bodensee

Riĉa turisma kaj kultura pro-
gramo. Perfekta Esperanto-
kurso. Petu ilustritan invit-
programon ĉe: IFS Esperanto,
Konstanz, Grüngang 8



Nach dem Anfänger-Kursus weiterüben und weiterlernen!

Alle Feinheiten, die man zum Lesen und Übersetzen und besonders zum fließenden Sprechen braucht, sind in diesem Lehrbuch klar und übersichtlich enthalten. Viele Samideanoj haben es erwartet — hier ist es!

100 Seiten, 14,8 × 21 cm,
fadengeheftet, in kräftigem Umschlag,
3,60 DM, zuzüglich 10% für Porto
und Verpackung.

Durch alle Buchhandlungen

Esperanto-Abteilung
der Limburger Vereinsdruckerei GmbH,
Limburg/Lahn

Schülerpension

für aufgeweckte, charaktervolle
Jungen. Sextaner bis Quartaner,
auch Volksschüler zur Vorberei-
tung für höhere Schule.

Günstige Schulverhältnisse.
Familiäre Betreuung durch
Lehrerehepaar mit Internats-
erfahrung.

Sonderkurse in Esperanto und
praktische Anwendung.

Joseph Marichal
Neuwied, Bahnhofstraße 4

Unser Verlagsprospekt

„Wer Esperanto kann, hat mehr vom Leben“
steht allen Lesern der Esperanto-Post
kostenlos zu Werbezwecken für Kurse
und Vorträge zur Verfügung.
Bitte, schreiben Sie uns!

Esperanto-Abteilung der Limburger
Vereinsdruckerei GmbH., Limburg/Lahn

Verlag und Druck: Esperanto-Abteilung der
Limburger Vereinsdruckerei GmbH., Limburg.
Herausgeber: Ludwig Goppel, Limburg/Lahn.
Hauptschriftleiter: Joseph F. Berger, Köln-Riehl,
Ehrenbergstr. 1. Nachdruck nur mit Genehmigung
der Schriftleitung. — Bezugspreis: Vierteljährlich
1,50 DM zuzüglich —,12 DM Zustellungskosten.
Erfüllungsort ist Limburg/Lahn. — Alle Zu-
schriften für die Redaktion an Joseph F. Berger,
Köln-Riehl, Bestellungen und Anschriftenänderun-
gen nur an die Limburger Vereinsdruckerei GmbH.,
Limburg/Lahn, Diezer Straße 17, Postscheck-Konto:
Frankfurt am Main, Nr. 123 82; Bank-Konten:
Limburger Bank, Kreissparkasse Limburg,
Nassauische Landesbank, Filiale Limburg.

Poc via libro- ŝranko ni rekomendas

Legendoj de Niemojewski	1,50 gmk
El la „Camera obscura“	1,50 gmk
Barbaraj prozaĵoj de B. Prudenci	1,50 gmk
Ano de l' ringludo de Simunović	1,50 gmk
Servokapabla! Marcus Tybout	1,50 gmk
Verda lakto	—,40 gmk
Junago	0,50 gmk
La kvar paĝoj de la mondo	0,50 gmk
Nia lingvo Esperanto, unua, dua, tria kajeroj de la unua serio po	0,50 gmk
Al Altaro de Dio! Kat. Preĝlibreto	1,— gmk

Por afranko kaj pakajo bonvolu aldoni 10 %

Librejo de la Limburger Vereinsdruckerei
Limburg/Lahn



Ostern

Ostern, Ostern, Frühlingswehen,
Ostern, Ostern, Auferstehen
aus der tiefen Grabesnacht.
Blumen sollen fröhlich blühen,
Herzen sollen heimlich glühen,
denn der Heiland ist erwacht.
Der im Grabe lag gebunden,
hat den Satan überwunden,
und der lange Kerker bricht.
Frühling spielt auf der Erden,
Frühling soll's im Herzen werden,
herrschen soll das ew'ge Licht.

Max von Schenkendorf

Pasko

Blov' printempa, Pasko, Pasko,
glora el profund' renasko,
el la tomo releviĝ'.
Gaje floru nun la floroj,
nun sekrete ardu koroj
pro de l' Kristo revekiĝ'.
De li, en la tomb' ligita,
estas la Satan' venkita,
kaj rompiĝis mortkarcer'
La printempo ludas tere,
ĝermas en la koroj, vere:
lum' eterna sur la Ter'.

Tradukis Jofebo



Vidu kaj vidu

Kolektitaj kaj aranĝitaj de J. S-r

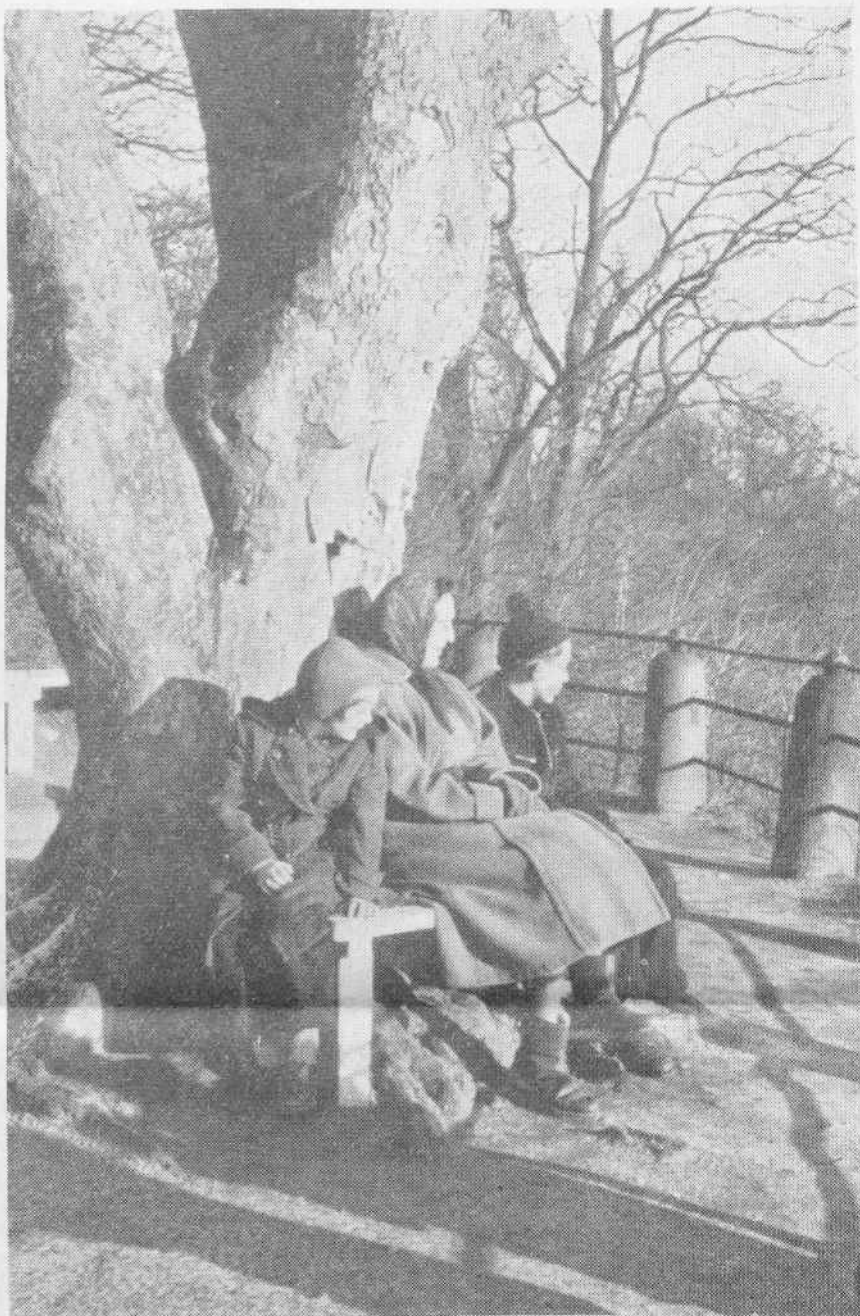
Patro scias ĉion. „Kial do, patro, la leono jen en la kaĝo havas tiel dikkan kapon?“ — „Ne demandu tiel stulte, bubaĉo. Tion vi ja vidas! Por ke ĝi ne ŝovu la kapon tra inter la kradstangoj.“

La justa prezo. Mi serĉis explore en magazeno de antikvaĵoj pro ia tablo. Juna viro envenis portante sub la brako seĝon. Li metis ĝin teren antaŭ la komercisto kaj demandis pri la valoro. — „Tri dolaroj“, diris la brokantisto. La juna homo estis surprizita: „Ĉu ĝi ne valoras pli?“ — „Mi ne povas doni pli ol tri dolarojn, mia filo.“ — Dirante tion, li sin klinis por esplori pli proksime la meblon.

Tre ĝojigan Paskofeston

deziras
al ĉiuj gelegantoj

Redakcio
kaj eldonejo de EP



La unuaj sunradioj . . .

Ankoraŭ ne adiaŭis la tre severa sinjoro Vintro, sed tre longe jam ne daŭros lia regado. La unuaj radioj de la printempa suno jam provas, kvankam unue nur tre timeme, spiti lian malvarman aŭ eĉ frostan blovon. Tagmeze ili estas plej kuraĝaj kaj logas eksteren la patrinon kun ŝiaj du buboj, por ĝui jam iom la mildajn varmodonojn. La vintraj vestoj ankoraŭ ne enŝrankiĝis, ili faras ankoraŭ bonajn servojn. Sed tamen estas jam bele sidi horetan sur la benko ĉe la maljuna arbo, por esti karesataj de la unuaj radioj de la beltempo anoncanta suno. Ho, kiel ili ĝojas, ke pasis la glacia sezono, kaj kiel ĝojplene ili rigardas al la sudaj kampoj, de kie venas la varma bloveto, alportanta jam la antaŭsenton de mildaj tagoj kaj florantaj arboj.

Vintro, adiaŭ!
Foriĝos vi morgaŭ . . .!

— „Ĉu vi vidas tion?“ Li montris al fendeto en la seĝpiedo. „Kaj tie la poluraĵo estas malgluiganta! Ne, la seĝo valoras maksimume tri dolarojn.“ — „Konsentite“, diris la juna viro, „mi prenas ĝin por tri dolaroj“, kaj eltiris sian monujon el la poŝo. „Mi vidis la seĝon antaŭ via magazeno, prezumita je dek dolaroj. Sed mi jam suspektis, ke tio estas eraro,

kaj ke vi povos diri al mi, kiom ĝi efektive valoras.“

Sia pozicio. Elga aspiris vojaĝi eksterlanden. Pro tio oni donis al ŝi formularon kun multaj demandoj respondendaj. Unu el ili estis: Profesio kaj pozicio en la profesio? — Elga pripensis ne longe, ŝi skribis: Tajpistino - sidanta.

